

УПРАВЛЕНІЕ БОЖІЕ.

Бозлювлю тѧ, Господи, крѣпосте моѧ: Господь оуткържденіе моє, и привѣжище моє, и избавитель мой, Бѣгъ мой, помощникъ мбй оупаваю на Него. Защититель мой и рбгъ спасенія моегѡ, и застѣпникъ мбй. Псал. 16, ст. 1, 2, 3, 4.

А що си ми сърдце мое често така снуждено? Защо да тѧ чуждо-то щастіе обезпокоїва и да проглънѣша ткоjkъ-тъ съдинъ зато, що нѣмаши сичко-то онова, кое-то други-те отъ тебе по честити иматъ? Защо да оплакуваши твоє-то сиромашство, и защо непрестанно вздышашъ, като чи си само затѣга и скръвъ створено? Та человѣче, да ли си ты истина толко много нечастенъ, какъ то що ти са чини? Какъ ти са чини, да ли бы са радо промѣнила са оныя, кои-то ты дръжишъ, чи са отъ тебе по щастни? Ты ми одговараши: азъ съмъ нечастенъ; защо макаръ що да почна, слабо ми зарѣкъ испада, и при толкова мои грыжи и маки никакъ немогъ да постигна онова, за кое-то са труда. Какви съмъ ти златни кулы въ воздухъ-атъзыдалъ за мое-то подырно щастіе, пакъ са е єдва малко нѣщо испалнило. Азъ немогъ да изброяхъ, колко пъти съмъ сега това, а сега онова починалъ, за да поправа мое-то собственно, или на мое-то